

Diakoni som forskningsområde. I

Erik Blennberger, høyskolelektor på Stora Skøndal, Stockholm holdt et tankevekkende innlegg om diakoni som forskningsområde, på Nordisk diakonutdanningslederkonferansen i København januar 1992.

AV ERIK BLENNBERGER

Efterfrågd diakoni

Det finns en förväntan i samhället på kyrkornas diakoni. Viktigast är naturligtvis den direkta efterfrågan som utgörs av faktiska sociala problem och av nödlägen i livet. Men dessutom finns det en växande s a s officiell efterfrågan på diakonin.

Socialtjänstlagen föreskriver samarbete mellan socialtjänsten och frivilliga organisationer för att «främja gode miljöer» (5 §). Dessutom rekommenderas samverkan «när det är lämpligt» i socialtjänstens uppsökande verksamhet (8 §) och «vide behov» i fråga om insatser för den enskilde klienten (9 §).

I en situation när samhällets välfärds- och omsorgsarbete tenderar att svikta, blir omsorgens frivilligsektor – inte minst kyrkornas diakoni – uppfattad som en viktig tillgång.

«Kyrkan uppfattas allmer som en interessant socialietisk rådgivare och en viktig vårdare av «det indre livet».

Intresset för etik och livs-åskådningsfrågor innebär också ett intresse för diakonin. Kyrkan uppfattas alltmer som en intressant socialietisk rådgivare och en viktig vårdare av «det indre livet». Diakoner och präster/pastorer efterfrågas alltmer som utbildare och hanledare inom olika områden av vårdsektorn och det finns överhuvudtaget en positiv inställning till en livsaskådningsmedveten social omsorg.

Denne efterfrågan på diakoni och överhuvudtaget frivilliga sociala insatser är ju inte bara en svensk företeelse. Samma utveckling finns i t ex våra nordiska grannländer, i England och USA liksom i de reformerade östeuropeiska staterna.

En del av denne nya efterfrågan är enligt min mening tilltalande, särskilt behovet av livs-åskådningsreflexion inom omsorgen. Diakonin kan dock knappast uppfatta allt i denna nya efterfrågan som något positivt. Om man främst blir en slags stödtrupp, halvvägs inordnad i samhällets vårdapparat är det viss risk för att diakonin förlorar sin historiskt viktiga funktion av att ibland vara en omsorgens avantgarde, steget före samhället. Dessutom bör kyrkorna självfallet motsätta sig social

nedrustning, även om en sådan nedrustning skulle leda till att diakonin s a s får en större andel av den sociala omsorgen i samhället.

Efterfrågat diakonat

Parallellt med denna efterfrågan på diakonin finns det bland världens kyrkor ett ökande intresse för diakonatet som en del av kyrkans ämbete. Det ekumeniske BEM-dokumentet från 1982, om kyrkornas dop, nattvard och tjänster/ämbeten, förespråkar ett diakonat som en särskild och permanent del av kyrkans ämbete.

Från att främst ha varit ett steg på väg till prästvigning har diakonatet i katolska kyrkan efter andre vaticankonciliet blivit ett permanent ämbete. Svenska kyrkan är efter flera utredningar framme att vid officiellt ge diakonatet ställning som en del av det trefaldiga ämbetet. Den såkallade kyrkoordningsskommittén har i ett delbetänkande om det kyrkliga ämbetet föreslagit att denna ordning för diakonatet skall gälla från 1992. Även inom Svenska Missionsförbundet har förståelsen för diakonatets betydelse ökat under senare år. Utvecklingen tycks gå mot att diakonerna får en liknande ämbetsstatus som pastorerna. Till skillnad från pastorernas «ordination» är dock diakoner tillsammans med så kallade fritidsledare med om en «avskiljning». Det finns en viss oklarhet i relationen mellan diaon och fritidsledare som något påminner om relationen mellan diakon och församlingskateket i norska kyrkan.

Denna ökade efterfrågan på diakonin och utvecklingen mot en statushöjning av diakonatet medför rimligtvis också ett ökat behov av teoretisk bearbetning av diakonin. Den borde bli ett viktigt område för forskning av olika slag.

Vad är diakoni?

Om man skall avgränsa diakoni som forskningsområde behövs det en diakonidefinition. I det här sammanhanget kan det vara tillräckligt med en relativt enkel utpekande definition, som anger olika aktiviteter och arbetsområden som kan benämnas «diakoni» (1).

I första hand är det då fråga om tre huvudområden, som vissa avseenden kan sammanfalla:

1. Uppgifter inom kyrkans diakonat; karitativa, pedagogiska, själavårdande, liturgiska och administrativa.
2. Omvårdnad, sjukvård och socialt arbete inom eller med anknytning till kyrkan. Med «socialt arbete» menar jag då välfärds- och omsorgsarbete i mycket vid mening. Hit hör t ex. ungdomsarbete, familjerådgivning, besöksgrupper, pensionärsverksamhet och internationellt kyrkligt biståndsarbete.
3. Kyrkans samhällsansvar, t ex i betydelsen samhällsanalys, socialtisk reflexion, politisk opinionsbildning och utbildning av social- och vårdarbetare. Som exempel på kyrkans samhällsansvar eller politisk diakoni av det slaget kan nämnas Life and Peace-institutet, Ersta vårdetiska institut och Sköndalsinstitutets socionomutbildning.

Varför forskning om diakoni?

Forskning om diakoni bör innebära en fördjupad bearbetning av viktiga principiella och meto-

diska frågor. Detta medför en viktig teoretisk kunskap inom olika områden. Förhoppningsvis medför det också en metodutveckling i betydelsen utvidgning och kvalitetshöjning av diakonalt arbete. Dessuten bör forskning om diakonin fungare allmant identitetsförstärkande för diakonin och diakonatet. Det är då viktigt att det bland diakoni-

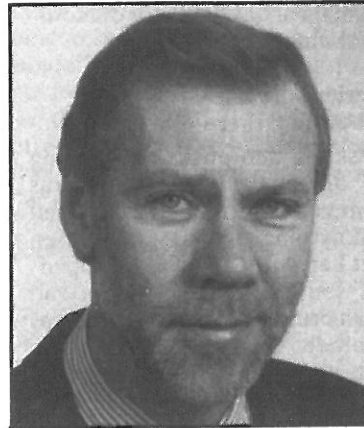
I dagsläget är det därför angeläget att oppmuntra diakoner att gå forskarutbildning inom sina respektive fackdiscipliner.

forskan också finns diakoner. I dagsläget är det därför angeläget att oppmuntra diakoner att gå forskarutbildning inom sina respektive fackdiscipliner. Behovet av kunskap, metodutveckling och identitetstörstärkning skulle alltså kunna anges som viktiga skal för forskning om diakoni.

Det är önskvärt att diakoniforskning inte blir en produktion för arkivens glömska, utan att den är praxisorienterad och får «bruksvärde». För att forskningsresultat skall påverka arbetet behövs då också informationskanaler och diskussionsforum. Vad gäller information saknas det i Sverige en betydelsesfull publikation om diakonalt arbete (där t ex den här artikeln kunde ha publicerats).

Informationsflödet inom diakonin på rikspanet i Svenska kyrkan är dåligt och mellan kyrkorna är det närmast obefintligt. Som jämförelse kan nämnas att Finland har en kvalificerad diakonitidskrift som ges ut i åtta nummer per år och har över 8000 prenumeranter.

För att forskningen skall få bruksvärde är det också angeläget med en förstärkning av diakoniutbildningen, t ex genom

Erik Blennberger

klarare kompetenskrav samt inrättandet av en tredje diakonitermin, som frivillig påbyggnadsutbildning. Av ännu större vikt är kanske en systematisk utbildningsverksamhet, som ger tid för studier och reflexion bland diakonins arbetare. Forskningens praktiska betydelse är alltså inte bara beroende av vad den utbildningsförhållanden som gör forskningsarbeten kända.

Olika forskningsgrenar

I avvaktan på att ämnet diakonik förhoppningsvis någon gång i framtiden blir en egen disciplin med tillhörande forskningsavdelning vid någon högskola, så är det främst tre vetenskapliga discipliner som är intressanta för diakoniforskning. Det är först naturligtvis teologi och dessutan de två unga forskningsämnena socialt samt omvårdnadsforskning. Dessa ämnen är knutna till teologiska institutioner, socialhögskolor respektive vårdhögskolor. Teologin är ju uppdelad i flera ämnen och dessa är det väl främst kyrkohistoria, kyrko- och samfundsvetenskap, religionssociologi, etik samt tros- och livsåskådningsvetenskap som kan innefatta forskningsuppgifter om diakonin (2).

För övrigt kan även ämnen som psykologi, socialpsykologi, sociologi, historia och idéhisto-

ria m fl vare aktuella för diakoniforskning.

Varierande teoretiska arbetsuppgifter

Åtskillig teoretisk bearbetning av diakonala frågor kan göras som vetenskaplig forskning med anknytning till högskolor. Men det kan också handla om uppgifter som tycks ligga utanför vad man brukar se som vetenskapens område. T ex om det är fråga om ett utvecklings- och idéarbete som tar sikte på att visa nye aspekter, möjligheter och alternativ för diakonalt arbete.

Jeg har hittills använt ordet «forskning» som en slags samlingsbenämning för all teoretisk bearbetning (forskningsprocessen) som tar sig formen av en strukturerad framställning (forskningsprodukten). Men alle teoretisk bearbetning eller strukturerad framställning kan inte gärna kallas forskning.

Delvis med anknytning till distinktioner av Finn Diderichsen m fl, vill jeg skilja mellan forskning, dokumentation, utvärdering, utvecklingsarbete, aktionsforskning, utredning samt konstruktiv reflexion (3).

Forskning

Inom alle forskning søker man ny kunnskap om ett avgänsat område. De arbeidsmetoder og forutsetninger man har bör då redovisas, det forutsetts en viss språknivå og en slags distans till ämnet. Man bör också ge prøvbare skäl for sine påståenden. *Forskning skall ge nye og interessant kunnskap om faktiske forhold og även forklare samband og ange orsaker till dessa forhold og eller diskutere hur de kan förändras.*

Låt oss tänka oss forskningsuppgiften att kartlägga graden av politiskt interesse samt politiska sympatier bland Svenska kyrkans diakoner eller bland diakonins frivilligarbetare. I ett

sådant arbete bör det också ingå teorier om varför det förhåller sig på ena eller andra sättet och naturligtvis bör det ges skäl som talar för att en viss förklaring är sann eller åtminstone sannolik. En sådan forskningsuppgift skulle kunna ingå i flere olika vetenskapliga ämnesområden.

Den interessante forskningen är knappast den som bara ger information för att stilla kunskaps törsten hos en liten grupp specialintresserade.

Om man väljer att undersöka församlingarnas diakonala uppgifter under 100 år eller vissa personers betydelse för diakonin i Sverige så hör det främst hemma inom kyrkohistorien.

Om forskningen i stället avser en slags behovsanalys för diakonalt arbete eller undersökning av diakonala arbetsmetoder, då rör det sig om uppgifter som lämpar sig för forskning i socialpsykologi, socialt arbete eller om omvårdnadsforskning.

Vill man undersöka hur det är med den mentala hälsan bland kyrkans anställda är det väl en psykologisk eller socialpsykologisk forskningsuppgift i första hand.

Den kunskapsproduktion (om det ordet får användas i sammanhanget) som är mest intressant ur diakonal synpunkt bör som sagt vara praxisorienterad. Den intressanta forskningen är knappast den som bara ger information för att stilla kunskaps törsten hos en liten grupp specialintresserade, kunnskap for dess egen skull. Kunnskapen bör helst kunna användas for gode syften og bli redskap i det praktiske arbeidet. Ett sådant nyttoperspektiv bör dock inte vara helt dominerande og framförallt får

det inte ges en for snäv eller kort-siktig innebörd. Det är t ex inte självklart att kunnskap om diakonipionjærer som t ex Nils Lövgren eller Elsa Boström kan nyttiggøres for dagens diakoni. Men historisk kunnskap og historiske perspektiv på nuet kan ge konstruktive oppslag for framtiden.

Inom de fleste forskningsdisipliner finns det en betydende oenighet om ämnets målsättning og metoder liksom om vilken kunnskap man egentligen har kommet fram till inom ämnet. Inom samhällsvetenskaperna men också inom teologien förs t ex eb debatt om perspektivvalets betydelse i forskningen (4).

Bör vi kanske hävda ett særskilt diakonalt perspektiv for diakoniforskning og vad skulle det i så fall innebära, utöver det kunskapsperspektiv eller den målsättning jag redan antytt som gäller forskningens praktiske anvendbarhet? Jeg tänker nu inte närmare diskutere det interessante problemet. *Det är dock svært att se att det skulle kunna finnes några særskilte diakonale forskningsmetoder.*

Dokumentation

I vetenskapligt arbete ingår dokumentation, men det kan man också ägna sig åt utan vetenskapelige ambitioner. Om abitionen är att dokumentere visse diakonale arbeidsformer, att beskrive hur de utføres og vilka resultat de tycks ge, bör det knappast kallas forskning, även om det kan ge material for forskning.

Detta bör väl just kallas dokumentation og sannolikt är det en mycket viktig oppgift for diakonin. Kanske kan man på det sättet få en eksempelsamling med gode idéer og inspirerende modeller, som kan utveckle det egne arbeidet. En sådan dokumentation kan ge oppslag till förändringer og utvecklingsarbeite.

Utvärdering

Utvärdering handlar om att göra en slags mätning och värdebedömning av en verksamhet och dess resultat, mot bakgrund av verksamhetens målsättning och förutsättningar. *Inom diakonien kan det t ex handla om att utvärdera diakoniutbildningens relevans för arbetet som diakon eller att undersöka vilka olika effekter som vissa diakonala organisations- och arbetsformer har.*

På de flesta arbetsplatser pågår ständigt utvärderingsdiskussioner, spontant vid kaffet eller enligt sammanträdet dagordning. En utvärdering kan också göras med metoder som gör det till ett forskningsarbete. Vil en sådan utvärderingsforskning bör den som gör utvärderingen naturligtvis inte själv vara involverad i den verksamhet som skall bedömas (5).

Utvecklingsarbete

Utvecklingsarbete innebär «att med stöd av redan befintlig kunskap och praktisk erfarenhet inom ett visst område systematiskt forandra eller utveckla en verksamhet, strategi eller teknik» (6).

Med utgångspunkt från kunskaper man redan har vill man utveckla och förändra en viss arbetsform eller en viss viktig kunskap, men det är en slags spin off-effekt av utvecklingsarbetet, inte dess mål.

Om man frågar efter handledning för diakoniarbetare eller fältarbete inom diakonin eller hur diakonalt arbete skall organiseras på olika nivåer, då är det fråga om ett utvecklingsarbete där man – utifrån vissa målsättningar – tillämpar kunskaper och erfarenheter som redan finns och utifrån dessa provar nya verksamhetsformer och strategier.

Aktionsforskning

Inom bl a det unga ämnet socialt arbete talar man gärna om

aktionsforskning, aktörsforskning eller handlingsinriktad forskning. Det är en slags korsning av forskning och utvecklingsarbete.

Aktionsforskning syftar till att utveckla en given verksamhet genom et samspel mellan handling och forskning, där forskaren tar aktiv del i förändringsarbetet, samtidigt som hela verksamheten dokumenteras och tolkas. Det arbetet sker självallet i nära samspel med de människor som är involverade i den verksamhet som är föremål för forskning och förändring. Den här typen av forskning – som tycks förutsätta en betydande mångsidighet och forskningsvana – borde vara mycket intressant för diakonin.

Om det t ex gäller att utveckla diakonal metodik, pröva ekumeniska projekt inom diakonin eller utveckla församlingen som arbetsmiljö, så skulle aktionsforskning kunna vara en fruktbar metod. Men liknande arbetsuppgifter skulle också kunna utgöra ett utvecklingsarbete utan forskningsambitioner.

Vad gäller diakoni har det gjorts flera utredningar . . .

Utredning

En utredning arbetar utifrån vissa direktiv som anger problemformuleringar och målsättningar. Man sammanställer och åtgärder av olika slag. Inom ramen för en utredning kan ibland visse forskningsinsatser göras, *men främst handlar det om att ur visse synpunkter sammanställa och bearbeta redan befintlig kunskap och mot den bakgrunnen även ge visse prognoser.*

I utredningsuppdraget ingår också oftast att ge förslag på förändringar eller åtminstone att visa på möjliga åtgärder och

deras sannolika effekter. Utredningen skall alltså ge ett beslutsunderlag eller ett underlag för ett förändringsarbete. Vad gäller diakoni har det gjorts flera utredningar, senast betänknad från kyrkoordningskommittén om det kyrkliga ämbetet (7).

Konstruktiv reflexion

Många intressanta och ytterst viktiga frågeställningar inom diakonin kan dock varken bli föremål för forskning, utvärdering eller utredning i vanlig mening. Det rör sig snarare om ett reflekterande och konstruktivt intellektuellt arbete som går utöver den vetenskapliga verksamheten och som också är av annat slag än t ex en utredning.

Om man t ex på ett principiellt plan vill försöka bestämma relationen mellan diakoni och samhällligt socialt arbete, mellan diakoni och politiskt idelogi, diakoni och evangelisation, tänka igenom ett välfärdsbegrepp för diakoni, arbeta med frågan vad kyrkan skall bekanna, utveckla en teologisk grund för diakonin, klargöra principer och diskutera problem för yrkesetik i socialt arbete eller utveckla vad begreppet professionalism skall stå för tillämpat på diakoner etc. så handlar det främst om en slags konstruktiv reflexion och inte om vetenskaplig forskning.

Visserligen är konstruktiv reflexion en del av all forskning värd namnet och en del av dessa teoretiska uppgifter kan ha anknytning till olika filosofiska frågeställningar och därigenom ha en plats inom vetenskapen.

Vad jag avser här är dock idérågor av det slaget att vi främst tar ställning genom personliga val och i viss mån intuitiva bedömningar. Kreativitet och en konstruktiv reflekterande hållning är viktig för att utveckla diakonin, liksom för alla mänsklig verksamhet.

Den här rapporten om diakoni

Forts. side 13

stigmatiseringen av «frontkjemperne» forsvinne.

Diakonforbundets sentralstyre har igjen tatt opp spørsmålet om gjeninnføring av stola som selvfølgelig del av diakonens liturgiske drakt med vår kirkeledelse. Spørsmålet er nylig behandlet av Kirkens gudstjenesteråd. Et flertall der av slo å forberede sak vedrørende stola for diakoner til høstens kirkemøte. Kirkerådets organer har hittil vært avvisende til å endre dagens retningslinjer. Diakonforbundet er imidlertid ikke villige til å la saken hvilke i påvente av at saken eventuelt skal bli moden for gjenopptakelse en gang langt fram i tiden. Skal det skje endring, innser vi nå at diakonene selv må handle og ikke lenger vente på at andre skal legge forholdene til rette for oss. Sentralstyret har derfor fattet vedtak hvor det slås fast at liturgisk drakt for diakoner er alba med stola. Videre vil sentralstyret stimulere medlemmene til å ta stola i bruk. Det bør ikke oppfattes mer kontroversielt at diakoner begynner å bruke stola enn at prester begynte å bruke stola lenge før retningslinjer hjemlet dette. Praksis skapte presedens. Vi diakoner må handle dersom vi ønsker endring. Mitt inntrykk er at det etter hvert er en rekke diakoner som ønsker å ta i bruk stola i liturgisk tjeneste. Flere diakoner bruker allerede stola.

Vi diakoner må handle dersom vi ønsker endring

Diakonforbundet har anskaffet stola med malteserkors som symboler på. Disse kan bestilles av andre også. Stola fås i de forskjellige liturgiske farger. (Ved vårens tariffoppgjør har Diakonforbundet fremmet krav om at arbeidsgiver skal dekke utgifter til kjøp av liturgiske klær for diakoner.)

Vi håper at det gjennom dialog med kompetente organer,

skal være mulig å oppnå aksept for kravet om retningslinjer som fastsetter stola som del av liturgisk drakt for diakoner. Det er i denne sammenheng verd å nevne at Presteforeningens sentralstyre også har gått inn for ordning med stola for diakoner. Derfor tror jeg at vi ved aktiv innsats skal oppnå resultater. ■

STERKEST DIAKONALE . . .

Forts. fra side 5

det med sin stil, som en naturlig del av menigheten. Men menigheten har endret seg på hvem kirken er for. I prosessen rundt dette har også ungdomsarbeidet endret seg i retning av å ha en klarere kristen profil.

Dette handler delvis om forståelse for ungdomsarbeid og delvis om forståelse for diakoni. «Det er viktig at det oppnås forståelse. Det må forkynnes diakoni. Og både det diakonale aspektet og arbeidsform må komme fram i f.eks. årsmeldinger. Dessuten har jeg registrert en økt forståelse som resultat av at jeg har snakket mye med mennesker og gitt konkrete eksempler i forhold til diakoni og ungdomsarbeid».

HVA BETYR . . .

Forts. fra side 7

av betydning for synliggjøringen av kristentroen i vår egen utdanningskontekst?

4. Tjeneste

Diakoni betyr tjeneste. Ordet kan som kjent brukes i vid forstand som et generelt oppdrag til kirken og dermed alle kristne, og i mer snever forstand som den spesielle diakoni. Den diakonale utdanning peker både i retning av det generelle og det spesielle.

«Veien til Damaskus» sier noe viktig om en forståelse av tjenesten som innebærer et skille mellom subjekt og objekt for tjene-

sten. Det har i diakonien ofte vært slik at tjener-rollen har fått skikkelse innenfor en forståelsesramme av ydmyk selvutslettelse. Eller det er blitt formet en hjelper-rolle som via paternalistiske holdninger og praksis har skapt en farlig arroganse midt i barmhjertighetsgjerningene. Begge disse rollene avslører barmhjertighetens begrensning dersom den blir stående uten forbindelse til solidarisk nærvær og kamp for rettferdighet.

Utfordring blir derfor en *solidarisk diakoni* som lar den andre være hovedaktør både med hensyn til tolkning og handling. Det er en utfordring som må synliggjøres i diakonal praksis, men også i den diakonale utdanning.

DIAKONI SOM . . .

Forts. fra side 11

som forskningsområde kan fremst ses som en utredning, med inslag av dokumentation och (förhoppningsvis) konstruktiv reflexion. Kanske kan den också ses som en del av ett utvecklingsarbete för diakonin.

På Religionssociologiska institutet har Jonas Alwall på uppdrag av Bräcke gjort en kartläggning av förväntningarna på diakonin bland församlingsaktiva i tre församlingar i Göteborgs stift; Backa, Kungshamn och Säffle. En liknande undersökning genomförde SIFO 1989 på uppdrag av Svenska kyrkans utbildningsnämnd och Stora Sköndals diakonisällskap. Den berörde dock flera församlingar och visar översiktligt vad diakoner faktisk gör samt kartlägger förväntningar på diakonerna bland i första hand församlingsanställda.

Vid institutionen för socialt arbete i Lund skrev diakonerna Tuija Lieminen-Kristoffersson och Paul Trygg häromåret en forskningsförberedande uppsats om hembesøket som arbetsmetod inom diakonin. Uppsatsen

har anvends vid forbildningsdagar för diakoner och även vid utbildning inom hemtjänsten.

Ersta diakonisällskap påbörjade under våren 1990 ett projekt för att dokumentera fruktbara diakonala arbetsmetoder och «goda exempel» inom församlingsdiakonin. Projektet leds av Mona Mellert och Stina Nilsson och det innefattar också ett utbildningsprogram för diakonal metodeutveckling.

En omfattande kartläggning av Svenska kyrkans diakoni i Göteborg har också nyligen genomförts av Ingemar Nordang. Arbetet omfattar ca 500 sidor. (8).

På initiativ från Stora Sköndal pågår resonemang om att starta en samrådsgrupp som kan kallas «forum för diakoniforskning». Den kan ha företrädare för dia-

koniutbildningarna i Svenska kyrkan och även få en ekumenisk karaktär. Ett sådant forum skulle kunna initiera forskningsidéer, informera om pågående projekt och inte minst inspirera diakoner och andre intresserade att ägna sig åt forskning i diakonala ämen.

Forts. neste nr.

Oslo stift av DNDF

melder endring av møtedato. «Seniortreffet» er flyttet til torsdag 23. april kl. 19.00, men skal fortsatt være hos Kåre Hj. Lund i Nils Lauritsens vei 14, Oslo. Diakonene Aksel Aarhaug og Finn Magelssen medvirker.

FRA PÅ BLOKKA . . .

Ønsker å være disponibel

« – Jeg ønsker å være disponibel i nærmiljøet når folk trenger meg. Det gir en god følelse når jeg opplever at noen trenger meg,» sier Lars Nessa. Fra november 1983 til sommeren 1991 var han bestyrer på Nesseby alders- og sykehjem. Fra august i fjor har han vært ansatt som soknediakon i Nesseby prestegjeld. Søndag 2. februar ble han vigslat til tjenesten.

Samenes venn

2. gongs utlysning: Møre bispedømme

SOKNEDIAKON I SULA

Stillinga som soknediakon i Sula prestegjeld i Nordre Sunnmøre prosti er ledig. Sula kommune har ca 6700 innbyggjarar og ligg nær Ålesund.

Prestegjeldet har to prestar, kyrkjevevje, kateket, organist og kyrkjetenar i heile stillingar. Soknediakonen har særskild ansvar for den diakonale delen av arbeidet i kyrkjelyden. Det er utarbeidd instruks for stillinga. Det er ordna tilhøve for skyss- og telefongodtgjering, og soknediakonen har kontor saman med dei andre kyrkeleg tilsette i kommunehuset.

Det er nynorsk målform i kyrkje og kommune.

Løn som 6859 Soknediakon, stillingsgruppe 9, med lønssteg innafor ramma 18-24 alt etter kva for kode som på grunnlag av ansiennitet og kvalifikasjonar vert vald i forhandlingar med kommunen. Soknediakonen får kr 7000 pr. år i godtgjering for ulagleg arbeidstid. Tilsetting etter vanlege kommunale tenestevilkår. Kyrkjelyden kan hjelpe til med å skaffe høveleg bustad.

Personar som har diakonutdanning og er medlemmer av Den norske kyrkje kan søkje. Bispedømerådet kan ved andre gongs utlysning fråvike kvalifikasjonskrava. Søkjarar må opplyse om dei kan nytte begge målformer.

For nærare opplysningar kontakt diakonikonsulenten i Møre, tlf. 072/57388 eller soknepresten i Sula, tlf. 071/93621.

Søknad med rettkjende attestar og vitnemål vert å sende til Møre bispedømeråd, Julsundvegen 30, 6400 MOLDE og må vere komen inn seinast 11. mai 1992.